

FOYER MARTHE ROBIN - Brasschaat

wekelijks foyerblaadje nr 42 2021

Zondag 17 oktober

Eenentwintigste zondag na Pinksteren

Epistel : H. Paulus aan de Efeziërs 6, 10 - 17

Evangelie: H. Mattheus 18, 23 - 35

De parabel van het evangelie heeft een grote waarde voor het dagelijks leven. God heeft ons alles kwijtgescholden door het offer van Christus , een offer dat wij door deze H. Mis weer inniger zijn deelachtig geworden (*offergebed en slotgebed*) .Zullen wij aan anderen vergeven zoals de Vader aan ons vergeven heeft?

Uit: Dagmissaal

Ritus en liturgische symbolen

Een ritus is een uitdrukkingswijze van het geloof door liturgische handelingen en woorden. Omdat wij zintuigelijke wezens zijn is het vanzelfsprekend dat wij innerlijke houdingen en gevoelens in zichtbare uiterlijke vormen uitdrukken. Door de zintuigen krijgt het heilige toegang tot de ziel.

Het Concilie van Trente verduidelijkt dit:

"De menselijke natuur is zo toegerust, dat zij niet eenvoudig zonder hulp van buiten kan opstijgen tot beschouwing van de goddelijke dingen. Zo heeft onze goede Moeder de Kerk bepaalde vormen voor de godsdienst ontwikkeld, dat namelijk in de Heilige Mis op bepaalde momenten zacht gesproken wordt en andere momenten met luide stem. Ook bedient zij zich van godsdienstige handelingen, zoals geheimvolle zegeningen, kaarsen, wierook, gewaden en vele andere dingen volgens apostolische verordeningen en overlevering. Daardoor moet de volheid van dit grote offer bewust gemaakt worden en de harten van de gelovigen door middel van deze zichtbare tekenen tot overweging van deze verheven dingen die in dit offer verborgen zijn, opgeroepen worden." (Concilie van Trente 22ste zitting (1562) 5de kapittel).

Het religieuze leven kan niet zonder uiterlijke tekenen. Zonder uiterlijke tekenen van eerbied zal ook de innerlijke eerbied op den duur verdwijnen. Een liturgie met een minimum aan rituelen, wordt langzaam maar zeker vlak, koud en onvruchtbaar. Zij zal niet meer in staat zijn de oprechte en innerlijke houding op te roepen en het gemoed te raken.

Een liturgie met eigen gemaakte rituelen en symbolen "à la minute" is arm en gekunsteld, zonder fundament, zonder kracht, zonder ziel... een menselijk probeersel voor een goddelijke ceremonie.

In de Traditionele Latijnse Mis werden de eeuwenoude rituelen bewaard. Wij moeten ons inzetten om steeds meer door te dringen in haar diepe betekenis.

Latijn als kerktaal

Als bijzondere karakteristiek van de Romeinse Liturgie geldt het gebruik van het Latijn als taal. Het Latijn is een eerbiedwaardige taal, bekrachtigd door een meer dan duizendjarige traditie.

Al vroeg hadden de christenen een sterk bewustzijn om het 'Heilige' te beschermen en het niet met het wereldse te vermengen.

Daarmee volgde de Kerk het voorbeeld van Jezus, die naar het getuigenis van het Evangelie en volgens gewoonte van zijn tijd, voor het psalmgebed niet de Aramese taal maar de algemeen aanvaarde gebedstaal, de Hebreeuwse taal, gebruikte. Hier legt ook het vierde kruiswoord op indrukwekkende wijze getuigenis af, als Jezus psalm 22 in een voor de Joden onverstanebare taal uitroept "*Eli, Eli, Lama Sabaktani*". Zodat zij onder elkaar zeiden: "*Hij roept om Elia*." (Mat. 27, 47).

Oorspronkelijk golden alle drie de talen waarin de woorden op het kruis geschreven stonden als heilig. "*Het was geschreven in het Hebreeuws, Grieks en Latijn*." (Joh. 19, 20). Precies in deze drie talen ontwikkelden zich op de eerste plaats de oude eerbiedwaardige oosterse en westerse liturgieën.

De Latijnse taal heeft het grote voordeel van de tijdloosheid. Want op zijn minst voor haar liturgisch gebruik is zij voltooid en uitgerijpt tegenover de moderne talen die steeds een verandering ondergaan. In haar originaliteit leidt zij direct tot de bronnen. Nu nog gebruiken wij dezelfde teksten waarmee de eerste Romeinse pausen en de heiligen honderden jaren hebben

gebeden. Wij zingen nog steeds dezelfde melodieën die de heilige paus Gregorius de Grote († 604) verzameld en opgetekend heeft.

Op grond van haar onveranderlijkheid en precisie is de Latijnse taal het beste geëigend om in cultische voltrekking de eeuwige en onveranderlijke waarheden van het katholieke geloof uit te drukken. Zij is van een tijdloze schoonheid en een grote rijkdom. En... zij behoedt de liturgie voor ‘creatieve verminking’ van het heilig Misoffer en vervlakking bij het toedienen van de Sacramenten.

Ondanks dat het bewaren en het gebruik van het Latijn uitdrukkelijk door het 2de Vaticaans Concilie (1962-1965) werd gewenst [vgl. S.C. 36 en 54], is zij in de na-conciliaire tijd bijna verdwenen...

Lezen we nu eerst nog een tekst uit het Concilie van Trente dat gehouden werd van 1545 tot 1563 en bevestigd werd in 1564:

“Wij moeten erkennen”, zegt het Concilie, “dat de christenen niets kunnen verrichten dat zo heilig en zo goddelijk is, als die ontzaglijke geheimen, waarin het leven gevend Offerlam, dat ons met God de Vader verzoent, dagelijks door de priester geslachtofferd wordt op het altaar. Jezus maakte op Golgotha het kruis tot het altaar, waarop Hij het offer van Zijn leven volbracht.”

In de instructie *"Redemptionis Sacramentum"* van de Congregatie voor de Liturgie en Sacramentenordering van 25 maart 2004 staat: *"Alle gelovigen hebben het recht op een ware liturgie en in het bijzonder de viering van de Eucharistie, zoals het de Kerk heeft bedoeld en vastgelegd, zoals het in de liturgische boeken en door andere wetten en normen is voorgeschreven. Op gelijke wijze heeft het katholieke volk het recht het offer van de Heilige Mis ongeschonden en in volledige overeenstemming met de bepalingen van het leerambt te vieren."* (no. 12)

Wij weten dat het H. Misoffer geen gewoon gebed is, geen louter menselijk bidden, geen menselijke liturgie, maar een “goddelijke liturgie”, waaraan wij *mogen* deelnemen. En het is zelfs meer: waarin wij *opgenomen worden* in Christus als leden van Zijn Mystiek Lichaam. Onvoorstelbaar groot is dat. Daarom wordt deze ‘*Goddelijke Liturgie*’ omgeven door heiligheid.

Nooit op deze aarde zullen we de grootheid van het Misoffer begrijpen. De echte waarde van één H. Mis is niet te doorgronden. Maar, wat wij als antwoord voor de instelling van de H. Eucharistie vanuit ons hart aanbieden aan God, is een teken van onze ontvankelijkheid voor dit grote mysterie van liefde.

De H. Mis is meer dan een gebed: het is een offer. Met het vroeger algemeen gebruikte woord '*Misoffer*' werd dat offerkarakter van de H. Mis beklemtoond. Om toegevingen te doen aan de protestanten, die hun stempel hebben gedrukt op het 'ontwerpen' van de 'missa novis' kwam die term in onbruik en werd vervangen door het algemene woord '*viering*'. Soms onduidelijk in de aankondigingen voor de gelovigen: gaat het nu om een 'Misoffer' of om een 'gebedsdienst'? Met de benaming 'viering' wordt er verwarring gezaaid of erger nog: worden beide vormen, Heilig Misoffer en gebedsviering, op één gelijke lijn geplaatst. Wat absoluut niet kan!

De Traditionele Latijnse Misoffer heeft een verborgen rijkdom en is van een tijdloze schoonheid.

Uit: vroegere foyerblaadjes

Verantwoordelijke C.C.

Een kalender geven is een 365-daags geschenk aanbieden !

Foyer Marthe Robin vzw

Kapelsesteenweg 208 • 2930 Brasschaat

T: 00(32) 03 645 14 67 • E: foyer.marthe.robin@skynet.be

W: www.foyermartherobin.net

Rek. nr: IBAN: BE28 4024 0365 8120 BIC KREDBEBB.